

Üks

Doktor Jonathan Winston sättis maski suu ja nina peale ning vaatas Los Angelese maakonna koroneri maja keldrikorrusel asuva lahkamisruumi number 4 seinal olevat kella. 18.12.

Roostevabast terasest laual umbes meetri kaugusel tema ees lebas tundmatu ligi kolmekümnese naisterahva surnukeha. Tema õlgadeni ulatuvad mustad juuksed olid märjad, otsad metallist lauale kleepunud. Heleda prožektorivalguse käes tundus tema kahvatu nahk kumjas, nagu ei olekski see inimese oma. Surnukeha leidmiskohas ei olnud surma tõenäolist põhjust võimalik tuvastada. Verd, kuuli- ega noahaavu polnud, peal ja ülakehal puudusid muhud ja kriimud ning kaelal polnud ka verevalumeid, mis viidanuks kägistamisele. Tema keha oli puutumata, välja arvatud see, et mörtsukas oli tema suu ja välimised suguelundid kinni õmmelnud. Kasutatud niit oli jäme ja tugev – õmblused korratud ja hooletud.

„Kas oleme valmis?“ küsis doktor Winston noorelt assistendilt Sean Hannaylt.

Hannay pilk oli kinnitunud naise näole ja kinnikrousitud huulte. Mingil põhjusel oli ta tavapärasest närvilisem.

„Sean, on kõik korras?“

„Ee, jah, doktor, vabandust.“ Viimaks vaatas Hannay doktor Winstonile otsa ja noogutas. „Me oleme valmis.“ Ta seisis laua paremale poolele ja doktor lülitas endale kõige lähemal tööpinnal sisse digidiktofoni.

Doktor Winston ütles kuupäeva ja kellaaja, kohalviibijate nimed ja lahkamistoimiku numbri. Surnukeha oli ära mõõdetud

ja kaalutud, nii et ta jätkas ohvri füüsiliste tunnuste loetlemisega. Enne sisselõike tegemist vaatas doktor Winston surnukeha äärmiselt hoolikalt üle, otsides tundemärke, mis aitaksid ohvrit tuvastada. Kui tema pilk jäi pidama ohvri alakehale tehtud õmblustel, peatus ta korraks ja kissitas silmi.

„Üks hetk,“ sosistas ta, astus lähemale ja lükkas ettevaatlikult ohvri jalad laiali. „Palun anna mulle taskulamp, Sean.“ Ta sirutas käe assistendi poole, pööramata pilku ohvrilt. Tema pilku tekkis mure.

„Kas midagi on valesti?“ küsis Hannay, ulatades doktor Winstonile väikese metalse taskulambi.

„Võib-olla.“ Doktor suunas taskulambikiire millelegi, mis oli tema pilku köitnud.

Hannay tammus jalalt jalale.

„Õmblused ei ole kirurgilised,“ ütles doktor Winston diktofoni. „Need on amatöörlikud ja lohakad. Nagu teismeline oleks õmmelnud lapi vanade katkirebitud teksade peale.“ Ta astus veel lähemale. „Samas on õmblused ka liiga hõredad, vahed nende vahel liiga suured ja ...“ Winston vaikis ja kallutas pead, „... ei ole võimalik.“

Hannay tundis, kuidas keha läbib värin. „Mis on?“ Ta astus lähemale.

Doktor Winston tõmbas sügavalt hinge ja vaatas aeglaselt Hannay poole. „Arvan, et mõrtsukas jättis tema sisse midagi.“

„Mis asja?“

Winston uuris veel paar sekundit taskulambi kiire valgelt, et kindel olla. „Valgus peegeldub milleltki tema sees.“

Hannay kummardus, järgnedes doktori pilgule. Ta nägi seda kohe. „Kuramus, valgus *peegeldub* tõesti milleltki. Mis see on?“

„Ei tea, aga igatahes on see piisavalt suur, et seda õmbluste vahelt näha.“

Doktor ajas end sirgu ja võttis töövahendite aluselt metallist pulga.

„Sean, palun hoia taskulampi.“ Ta ulatas taskulambi noorele assistendile ja näitas talle, kuhu täpselt valguskiir suunata.

Seejärel doktor kummardus ja torkas pulga otsa kahe õmbluse vahelt sisse, viies seda eseme poole ohvri kehas.

Hannay hoidis taskulampi paigal.

„See on midagi metalset,“ sõnas Winston, kasutades pulka sondina, „aga ma ei ole ikka kindel, mis see võiks olla. Palun anna mulle niidikäärid ja pintsett.“

Peagi olid õmblused lahti lõigatud. Neid lõigates kasutas doktor Winston pintsetti, et järele jäävat must niit ohvri ihu küljest ära tõmmata ja pani selle väiksesse plastist asitõenditopsi.

„Kas teda vägistati?“ küsis Hannay.

„Alakehal on haavu ja sinikaid, mis viitavad vägivaldsele penetratsioonile,“ kinnitas doktor Winston, „aga need võis tekitada ka ese, mis tema sisse topiti. Võtan mõned proovid ja saadan need koos niitidega laborisse.“ Ta panid käärid ja pintseti kasutatud töövahendite kandikule. „Uurime välja, mille mõrtsukas meile siis jättis.“

Hannay tõmbus pingule, kui doktor Winston parema käe ohvri sisse pistis. „Nii, mul oli õigus, see ei ole väike ese.“

Möödus paar vaikset ebamugavat sekundit.

„Ja see on veidra kujuga,“ jätkas doktor. „Kuidagi kandiline ja otsas on midagi imelikku.“ Ta sai sellest viimaks kinni. Kui ta eseme välja tõmbas, plöksatas selle otsa kinnitatud objekt.

Hannay astus lähemale, et paremini näha.

„Metallist, suhteliselt raske, tundub käsitsi tehtud ...“ ütles doktor Winston käesolevat eset silmitsedes. „Aga ma pole ikka kindel, mis see ...“ Ta vaikis ja tundis, kuidas süda rinnus pekslema hakkab, kui silmad seda taibates suureks läksid. „Halastaja jumal ...“

Kaks

Los Angelese uurijal Robert Hunteril kulus rohkem kui tund, et sõita Hollywoodi kohtumajast LA idaosas asuva mahajäetud lihapoe juurde. Talle oli teade tulnud neli tundi tagasi, ent kohtuprotsess, kus ta tunnistust andis, oli kestnud oodatust palju kauem.

Hunter kuulus eksklusiivsesse eliitüksusse, millest *eemalhooldmise* nimel oleks enamik LAPD* uurijaid andnud oma parema käe.

Röövide ja mõrvarühma eriosakond oli loodud tegelema sarimõrvarite ja avalikkuse kõrgendatud tähelepanu all olevate mõrvajuhtumitega, mille lahendamine nõudis rohkem aega ja kogemusi. Eriosakonna sees oli Hunteril veelgi kitsam ülesanne. Kuna ta oli õppinud kriminaalse käitumise psühholoogiat, määrati talle uurimiseks juhtumid, mille puhul süüdlane kasutas eriti julmi võtteid. Jaoskond nimetas selliseid juhtumeid lühendatult UV-ks ehk *ultravägivaldseteks*.

Lihapood oli suletud kaupluste reas viimane. Kogu piirkond tundus olevat hooletusse jäetud. Hunter parkis oma vana Buicki kriminalistide valge kaubiku kõrvale. Autost välja astudes libistas ta pilgu üle hoonete fassaadi. Kõik aknad olid kaetud tugevate metallist luukidega. Seintel oli nii palju grafitit, et Hunter ei saanud aru, mis värvi need olid algselt olnud.

Ta läks sissepääsu juures seisva politseiniku juurde, näitas oma ametimärki ja puges kollase kuriteopaigalindi alt läbi. Politseinik noogutas, ent vaikis, pilk eemalolev.

Hunter avas ukse ja astus sisse.

Jälg hais löi kohe vastu ja ajas öökima – mädaneva liha, vana higi, okse ja uriini hais, mis kõrvetas ninasõõrmeid ja pani

---

* LAPD – *Los Angeles Police Department* ehk Los Angelese politseijaoskond. Siin ja edaspidi tõlkija märkused.

silmad kipitama. Ta peatus hetkeks, et tõmmata särgikrae suu ja nina peale improviseeritud maskiks.

„Need aitavad rohkem,“ ütles Carlos Garcia, kes väljus tagumisest ruumist ja ulatas Hunterile kirurgilise maski. Tal oli see ka endal ees.

Garcia oli pikk ja sale, pikavõitu tumedate juuste ja helesiniste silmadega. Tema poisilikku välimust rikkus vaid kümninal kohas, kus luu oli kord purunenud. Vastandina teistele röövide ja mõrvarühma uurijatele oli Garcia väga tõsiselt vaeva näinud, et eriüksusse pääseda. Ta oli nüüdseks peaaegu kolm aastat Hunteri paarimees olnud.

„Hais on tagaruumis hullem.“ Garcia nookas ukse suunas, kust oli äsja välja astunud. „Kuidas protsess oli?“

„Kestis liiga kaua,“ vastas Hunter maski ette pannes. „Mis meil siis on?“

Garcia kallutas pea küljele. „Väga võigas värk. Valgenahaline naine, kahe-kolmekümneaastane. Ta leiti sealt roostevabast terasest lihunikulaualt.“ Ta osutas ruumile oma selja taga.

„Surma põhjus?“

Garcia raputas pead. „Peame lahkamistulemusi ootama. Ei midagi silmaga nähtavat, aga nüüd tuleb puänt. Tema huuled ja genitaalid on kinni õmmeldud.“

„Mis asja?“

Garcia noogutas. „Just. Täitsa haige värk. Ma pole midagi sellist kunagi näinud.“

Hunteri pilk kandus paarimehe selja taga oleva ukse poole.

„Surnukeha on ära viidud,“ vastas Garcia, enne kui Hunter küsida jõudis. „Doktor Winston oli täna kriminalistide juht. Ta tahtis, et sa näeksid surnukeha ja sündmuspaika nii nagu see algselt oli, aga ei saanud enam kauem oodata. Kuumus kiirendas protsesse.“

„Millal surnukeha minema viidi?“ Hunter vaatas masinlikult kella.

„Umbes kaks tundi tagasi. Doktorit tundes on ta lahkamisega arvatavasti juba poole peal. Ta teab, et sulle need ei meeldi, nii et polnud mõtet oodata. Selleks ajaks, kui me siin lõpetame, on tal meile arvatavasti juba mõned vastused olemas.“

Hunteri mobiiltelefon helises taskus. Ta võttis selle välja ja tõmbas maski eest, jättes selle kaela rippuma. „Uuri ja Hunter.“

Ta kuulas mõned sekundid. „Mida?“ Ta vaatas Garcia poole, kes nägi, et Hunteri olek muutus hetkega.

Kolm

Garcia jõudis LA idaosast Los Angelese maakonna koroneri maja juurde North Mission Roadil rekordajaga.

Nende hämming kasvas, kui nad hoone parkla juurde jõudma hakkasid. Sissepääsu takistasid neli patrullautot ja kaks tuletõrjeautot. Parkla oli politseiautosid täis. Hulk vormiriietes politseinikke sebis kaootiliselt ringi, karjudes üksteisele ja raadisaatjatesse juhtnööre.

Ajakirjanikud olid kohal nagu näljane hundikari. Kohalike telejaamade ja ajalehtede kaubikud seisid kõikjal. Reporterid, operaatorid ja fotograafid andsid endast parima, et võimalikult lähedale pääseda, ent peahoone ümber oli tekitatud läbimatu perimeeter ja seda kontrollis rangelt LAPD.

„Mis, kurat, siin toimub?“ sosistas Hunter, kui Garcia sissepääsu juurde sõitis.

„Peate edasi sõitma, sõõr,“ ütles noor politseinik, kes oli tulnud Garcia akna juurde ja andis kätega vehkides märku edasi sõita. „Te ei või ...“

Ta vakatas kohe, kui Garcia ametimärki nägi. „Vabandust, uurija, lasen teid kohe läbi.“ Ta pöördus kahe politseiniku poole, kes seisis oma autode kõrval. „Tehke neile tee vabaks, poisid.“

Vähem kui pool minutit hiljem parkis Garcia oma Honda Civicu peamajja viiva trepi ette.

Hunter astus autost välja ja vaatas ringi. Väike rühm inimesi, enamik neist valgetes kitlites, seisis koos parkla kaugemas otsas. Hunter tundis neis ära laboritehnikud ja surnukuuri töötajad.

„Mis siin juhtus?“ küsis ta tuletõrjajalt, kes lõpetas raadioside.

„Peate pealikult küsima. Mina tean vaid, et kusagil selles majas oli põleng.“ Mees osutas surnukuuriks kohandatud vana haiglahoone poole.

Hunter kortsutas kulmu. „Põleng?“

Teatud süütamisjuhtumid kuulusid samuti röövide ja mõrvarühma pädevusse, aga neid peeti harva UV-ks. Hunterit polnud kunagi ühegi sellise juurdluse juhiks määratud.

„Robert, siia poole.“

Hunter pöördus ja nägi doktor Carolyn Hove'i trepist alla nende poole tulemas. Naine oli alati tundunud palju noorem kui nelikümmend kuus, aga mitte täna. Tema tavaliselt täiuslikus soengus kastanpruunid juuksed olid sassis, näoilme tõsine ja löödud. Kui Los Angelese maakonna koroneri majas oleksid olnud ametipositsioonid, oleks doktor Hove olnud doktor Winstoni järel tähtsusetult järgmine inimene.

„Mis siin ometi toimub, doktor?“ küsis Hunter.

„Täielik põrgu ...“

Neli

Hunter, Garcia ja doktor Hove läksid koos trepist üles ja sisenesid peahoonesse laiadest topeltustest. Vestibüülis oli veel hulk politseinikke ja tuletõrjujaid. Doktor Hove juhatas uurijad vastuvõtulauast mööda, trepist alla keldrikorrusele. Ehkki nad kuulsid, et ventilaatorid töötavad täisvõimsusel, oli õhus tunda kemikaalide ja põlenud liha iiveldamaajavat haisu. Mõlemad uurijad tõmbusid kühmu ja panid tahtmatult käe nina peale.

Garcia tundis, et kõhus keerab.

Koridori lõpus oli põrand lahkamisruumi number 4 ees vett täis. Uks oli lahti, aga justkui hingedel ripakil.

Tuletõrjeülem andis ühele oma alluvale juhiseid, kui nägi neid lähenemas.

„Ülem,“ ütles doktor Hove, „need on uurijad Robert Hunter ja Carlos Garcia eriosakonnast.“

Käepigistusi ei vahetatud, ainult viisakad peanoogutused.

„Mis siin juhtus?“ küsis Hunter, käänates kaela, et ruumi sisse näha. „Ja kus on doktor Winston?“

Doktor Hove ei vastanud.

Tuletõrjeülem võttis kiivri peast ja kuivatas kindas käega laupa. „Mingisugune plahvatus.“

Hunter kortsutas kulmu. „Plahvatus?“

„Jah. Ruum on üle kontrollitud ja varjatud põlenguid ei ole. Tulekahju iseenesest oli vist üldse väike. Sprinklersüsteem suutis selle enne meie saabumist kustutada. Hetkel me ei tea, mis plahvatuse põhjustas, peame ootama uurijate raportit.“ Ta vaatas doktor Hove'i poole. „Mulle öeldi, et see on kõige suurem lahkamisruum ja ühtlasi ka labor, on see nii?“

„Jah,“ vastas naine.

„Kas siin hoitakse plahvatusohtlikke kemikaale – võib-olla gaasiballoone?“

Doktor Hove sulges korraks silmad ja ohkas raskelt. „Vahel küll.“

Ülem noogutas. „Võib-olla oli siin mingisugune leke, aga nagu öeldud, peame ootama tulekahju-uurijate raportit. Hoone on tugev, konstruktsioonid peavad vastu. Kuna tegemist on keldriruumiga, on seinad siin paksemad kui mujal ja see aitas lööklainet ohjeldada. Ehkki plahvatus põhjustas ruumis vigastusi, ei olnud see nii võimas, et konstruktsioone kahjustada. Hetkel ei oska ma rohkem midagi lisada.“ Tuletõrjeülem võttis kindad käest ja hõõrus silmi. „Seal on väga tõsine kaos, doktor, *väga* hull olukord.“ Ta vaikis, nagu ei teaks, mida lisada. „Mul on tõesti kahju.“ Tema sõnad olid kurvad. Ülem noogutas teistele tõsiselt ja läks trepist üles.

Nad kõik seisis lahkamisruum number 4 ukse juures, vaadates hävitustööd. Ruumi kaugemas otsas olid lauad, alused, kapid ja kärud kõverdunud ja tagurpidi segi paisatud, täis prahti ning liha- ja nahakilde. Osa laest ja tagasein olid kahjustada saanud ja verised.

„Millal see juhtus?“ küsis Garcia.

„Tund, võib-olla tund ja veerand tagasi. Olin teises majas koosolekul. Kostis summutatud pauk ja tulekahjualarm hakkas tööle.“

Hunterit häiris veeseguse vere hulk ja mustad veekindlad katted, mida oli ruumis surnukehade või kehaosade peale laotatud. Surnukehade säilitamiseks mõeldud külmkambrid asusid plahvatusse vastasseinas. Kõik kambrite ukсед tundusid olevat terved.

„Palju siin külmkambrites surnukehasid oli, doktor?“ küsis Hunter ettevaatlikult.

Doktor Hove teadis, et Hunter aimas juba, mis on tulekul. Ta tõstis parema käe, näidates ainult nimetissõrme.

Hunter ohkas raskelt. „Sel ajal käis lahkamine.“ See oli pigem väide kui küsimus ja ta tundis, kuidas üle selja käis värin. „Doktor Winston lahkas?“

„Raisk!“ Garcia tõmbas käega üle näo. „Ei.“

Doktor Hove vaatas mujale, aga mitte piisavalt kiiresti, et varjata pisaraid, mis talle silma valgusid.

Hunteri pilk püsis paar sekundit tema peal ja siis jätkas ta ruumi vaatlemist. Kurk tõmbus kuivaks ja südant ümbritses lämmitav kurbus. Ta oli tundnud doktor Jonathan Winstonit rohkem kui viisteist aastat ja Winston oli olnud Los Angelese juhtiv koroner nii kaua, kui Hunter mäletas. Ta oli töö-narkomaan ja oma töös geniaalne. Ta üritas alati anda endast parima nende mõrvaohvrite lahkamisel, kelle surma asjaolud olid ebatavalised. Aga ennekõike oli doktor Winston Hunterile nagu pereliige. Parim sõber. Keegi, kelle peale ta oli lugematu arv kordi lootnud. Keegi, keda ta austas ja imetles nagu väga vähe-seid inimesi. Keegi, kellest ta hakkab siiralt puudust tundma.

„Ruumis viibis kaks inimest.“ Doktor Hove'i hääl vääratas korraks. „Doktor Winston ja Sean Hannay, 21-aastane assistent.“

Hunter sulges silmad. Tal polnud midagi öelda.

„Helistasin kohe, kui teada sain,“ sõnas doktor Hove.

Garcia näol oli ainult šokk. Ta oli näinud politseinikuna töötades palju surnukehasid, mitmed neist sadistlike mõrtsukate poolt groteskselt moonutatud, aga ta polnud kunagi ühtegi ohvrit isiklikult tundnud. Ja ehkki ta kohtus doktor Winstoniga esimest korda alles kolm aastat tagasi, olid neist kiiresti sõbrad saanud.

„Aga poiss?“ küsis Hunter viimaks. Ja esimest korda elus kuulis Garcia Hunteri häält värisemas.

Doktor Hove raputas pead. „Kahjuks mitte. Sean Hannay lõpetas kolmandat kursust California ülikooli LA haru patoloogia erialal. Ta tahtis saada kriminalistiks. Mina kiitsin tema praktikakoha pool aastat tagasi heaks.“ Naise silmad läikisid.

„Ta ei pidanud üldse siin olema. Ta ainult assisteeris.“ Doktor vaikis ja kaalus järgmisi sõnu hoolega. „Ma palusin tal seda teha. Mina pidin Jonathani assisteerima.“

Hunter märkas, et naise käsi väriseb.

„See oli surm erakordsetel asjaoludel,“ jätkas Hove. „Jonathan palub siis alati mind appi. Ja ma oleksin tulnudki, aga koosolek venis ja ma palusin Seanilt teenet, et ta mind asendaks.“ Naise pilku tekkis õudus. „Tema ei pidanud täna siin surema – mina pidanuks.“

Viis

Hunter teadis, mis doktor Hove'i peas toimub. Vahetult pärast plahvatust tundis ta kergendust, kui enesealalhoiuinstinkt võimust võttis. Tal vedas, et ta oli elus. Aga nüüd hakkasid kaine mõtlemine ja süütunne taastuma ning aju karistas teda kõige hullemal moel. *Kui mu koosolek poleks pikale veninud, oleks Sean Hannay veel elus.*

„See pole sinu süü, doktor,“ üritas Hunter naist rahustada, aga teadis, et sellest pole erilist kasu. Enne millegagi leppimist peavad nad välja selgitama, mis selles ruumis õigupoolest juhtus.

Hunter astus sammu lahkamisruumi ukse poole, püüdes samal ajal silme ees avanevat vaatepilti analüüsida. Hetkel ei saanud ta millestki aru. Järsku köitis miski tema pilku ja ta kissitas silmi, pöördudes siis doktor Hove'i poole.

„Kas lahanguid ka salvestatakse?“ küsis ta, osutades põrandal millelegi, mis sarnanes väga kaamera kolmjalgaga.

Doktor Hove raputas pead. „Väga harva ja selle pean heaks kiitma mina või ...“ Tema pilk kandus Hunterilt ruumi, „... juhtiv koroner.“

„Doktor Winston ise.“

Doktor Hove noogutas kõhklevalt pead.

„Kas ta võis seda lahangut salvestada?“

Doktor Hove kaalus seda hetke ja tema näole tekkis lootusrikas ilme. „Võimalik. Kui ta seda juhtumit piisavalt huvitavaks pidas.“

„Noh, isegi kui ta seda tegi,“ sekkus Garcia, „kuidas see meid aitab? Kaamera lendas ju tükkideks nagu suur osa ruumist. Vaadake seda.“

„Mitte tingimata,“ venitas doktor.

Kõikide pilgud pöördusid tema poole.

„Kas sa tead midagi, mida meie ei tea?“ küsis Hunter.

„Lahkamisruum number nelja kasutatakse vahel ka loenguruumina,“ selgitas doktor. „See on ainus lahkamisruum, kus on videokaamera ühendus. See on otse ühendatud meie peaarvutiga. See tähendab, et kujutis salvestatakse samaaegselt meie peaarvuti kõvakettale. Loengu või lahangu salvestamiseks peab doktor vaid digikaamera paika panema, selle keskusega ühendama ja ongi valmis.“

„Kas me saame kontrollida, kas doktor Winston tegi seda?“

„Tulge kaasa.“

Doktor Hove läks sihikindlalt tagasi sama trepi poole, kust nad olid alla tulnud ja sealt üles esimesele korrusele. Nad läksid läbi vestibüüli ja metallist topeltuste pikka tühja koridori. Üsna selle lõpus pöörasid nad paremale. Sealse koridori otsas oli väikese jääklaasist aknaga puidust uks. Doktor Hove'i kabinet. Ta avas ukسلuku, lükkas ukse lahti ja läks ees sisse.

Sees läks ta kohe laua juurde ja logis arvutisse sisse. Mõlemad uurijad seisid tema selja taha.

„Ainult minul ja doktor Winstonil on ligipääs peaarvuti videofailidele. Vaatame, kas seal on midagi.“

Doktor Hove vajutas paari klahvi ja leidiski videokataloogi, kus salvestusi säilitati. Peakataloogis oli kaks faili – „Uus“ ning „Loengud ja lahangud“. Doktor vajutas failinimele „Uus“ ja leidis sealt ainult ühe faili. Kellaaeg näitas, et see oli loodud tund aega tagasi.

„Käes. Jonathan salvestas lahangu.“ Doktor Hove peatus ja vaatas ärevalt Hunteri poole. Hunter pani tähele, et doktor oli käe veidi hiire pealt ära tõstnud.

„Pole midagi, doktor, sa ei pea seda vaatama. Me saame ise hakkama.“

Doktor Hove kõhkles ainult hetke. „Pean küll.“ Ta klõpsas kaks korda failile. Ekraan väreles ja arvuti alustas video taas-esitamist. Hunter ja Garcia nihkusid lähemale.

Kujutis oli kehva kvaliteediga, aga lahkamislaual oli selgelt näha heledanahalise naisterahva surnukeha. Filmitud oli ülevalt ja nurga alt ning osaliselt suumitud nii, et suure osa ekraanist võttis enda alla laud. Paremalt oli alakehast allapoole näha kaks valges kitlis inimest.

„Kas eemale suumida saab?“ küsis Garcia.

„Kujutis salvestati selliselt,“ vastas Hunter pead raputades. „Me ei saa pilti mõjutada. See on lihtsalt salvestuse taas-esitus.“

Ekraanil astus inimene paremal pool lauda surnukeha pea juurde ja kummardus seda uurima. Doktor Winstoni nägu tekkis järsku kaadrisse.

„Heli ei olegi?“ küsis Garcia, nähes doktor Winstoni huuli hääletult liikumas. „Kuidas nii?“

„Lahangute filmimiseks kasutatavate kaamerate mikrofonid ei ole väga kvaliteetsed,“ selgitas doktor. „Tavaliselt me neid tööle ei panegi.“

„Arvasin, et patoloogid on harjunud iga sammu lahangust dikteerima.“

„Seda me teemegi,“ kinnitas naine. „Oma isiklike diktofonidega. Me võtame need lahkamisruumi kaasa. Mida iganes Jonathan kasutas, see on nüüd seal ruumis koos kõige muuga nässus.“

„No tore.“

„*Silmad – pruunid, naha eest on hästi hoolt kantud, kõrvalestadel pole auke olnud ...*“ ütles Hunter, enne kui doktor Winston videol kaamerale selja keeras. „Kuramus! Ma ei näe enam tema suud.“

„Sa oskad huultelt lugeda?“ Seda küsis doktor Hove, aga Garcia näol oli sama üllatunud ilme.

Hunter ei vastanud. Ta keskendus endiselt ekraanile.

„Kus sa ometi seda õppisid?“ uuris Garcia.

„Raamatutest,“ valetas Hunter. Hetkel ei tahtnud ta päris kindlasti oma minevikust rääkida.

Nad vaatasid veel natuke aega vaikides.

„Jonathan sooritab tavapärasest välist vaatlust,“ kinnitas doktor Hove. „Kõik ohvri füüsilised omadused loetletakse üles, muuhulgas esimesed muljed vigastustest, kui neid on. Ta otsis ka füüsilisi eritunnuseid, mis aitaksid ohvrit tuvastada – see naine toodi siia tundmatuna.“

Doktor Winston peatus ekraanil ja tema näole tekkis uudishimulik ilme. Nad vaatasid, kuidas assistent ulatas talle väikese taskulambi. Winston kummardus ja suunas valguskiire õmblustele, mis olid tehtud ohvri alakehale, liigutades valguskiirt üles-alla ja vasakult paremale. Miski tundus teda hämmeldavat.

„Mida ta teeb?“ Garcia kallutas tahtmatult pea küljele, püüdes paremini näha.

Video jätkus ja nad nägid, kuidas doktor Winston metallist pulga läbi õmbluste ohvri kehasse viis. Tema huuled liikusid ja teised vaatasid Hunteri poole.

„*See on midagi metalset, aga ma ei ole ikka kindel, mis see võiks olla. Palun anna mulle nüüdikäärid ja pintsett.*“

„Ohvri sees oli midagi?“ Doktor Hove kortsutas kulmu. Ekraanil pööras doktor Winston taas ekraanile selja ja lõikas kääridega õmblused katki. Hunter pani tähele, et neid oli viis. Doktor pistis parema käe ohvri sisse.

Hetk hiljem said Winston eseme kätte. Kui ta pöördus, vilksatas kaameras ainult selle serv.

„Mis see oli?“ küsis Garcia. „Mis ohvri sisse jäeti? Kas keegi nägi seda?“

„Ei ole kindel,“ vastas Hunter. „Ootame, äkki ta pöördub uuesti kaamera poole.“

Aga Winston ei pöördunud enam kaamera poole.

Mõne sekundi pärast käis plahvatus ja ekraanile tekkis must-valge säbru. Sõnad – *4. ruum, signaal kadus* – vilksid ekraani keskel.

Kuus

Mitu sekundit valitses kabinetis täielik vaikus. Doktor Hove avas esimesena suu.

„Pomm? Keegi pani mõrvaohvri sisse pommi? Mida kuradit ...?“

Vastust ei tulnud. Hunter istus arvuti taha ja klõbistas juba klaviatuuril, kerides kujutisi tagasi. Ta vajutas video uuesti mängima ja see jätkus vaid mõni sekund enne seda, kui doktor Winston käe ohvri seest välja tõmbas, peos mingi tundmatu metallist ese. Kõik vaatasid ekraanile.

„Ma ei saa täpselt aru, mis see on,“ ütles Garcia. „See liigub kaamerast mööda liiga kiiresti. Kas aeglasemaks ei saa panna?“

„Vahet pole, milline see välja näeb,“ ütles doktor Hove peaaegu katatooniliselt. „See oli pomm. Kes, kurat, paneb

pommi ohvri sisse ja miks?“ Ta taganes sammu ja masseeris meelekohti. „Terrorist?“

Hunter raputas pead. „Rünnaku koht välistab terrorismi. Terroristid tahavad tekitada võimalikult palju kahju ja võimalikult suurte inimkaotustega. Ma ei tahaks küll ilmselget korrata, doktor, aga see on surnukuur, mitte kaubanduskeskus. Ja plahvatus polnud niigi võimas, et keskmise suurusega ruum hävitada.“

„Pealegi,“ lisas Garcia täiesti neutraalsel häälel, „on seal ju enamus inimesi juba surnud.“

„Miks siis keegi pommi surnukeha sisse pani? See on täiesti arusaamatu.“

Hunter vaatas naisele otsa. „Ma ei tea praegu sellele küsimusele vastust.“ Ta tegi korraks pausi. „Peame keskenduma. Ma oletan, et keegi teine pole seda salvestust näinud?“

Doktor Hove noogutas.

„Esialgu peab see nii jäämagi,“ jätkas Hunter. „Kui saab teatavaks, et mõrtsukas pani ohvri sisse pommi, teeb ajakirjandus sellest tsirkuse. Raiskaksime rohkem aega mõttetute intervjuude andmisele ja lollidele küsimustele vastamisele kui juhtumi uurimisele. Ja me ei või rohkem aega kaotada. Ehkki me kõik oleme selle juhtumiga isiklikult seotud, on meil tegemist mõrtsukaga, kes on piisavalt segane, et tappa noor naine, panna tema sisse lõhkeseadeldis ja ta kinni õmmelda. Selle tagajärjel tappis ta veel kaks süütut inimest.“

Doktor Hove'ile tulid taas pisarad silma, aga ta oli aastate jooksul Hunteriga tihti koostööd teinud ja usaldas teda rohkem kui kedagi teist. Ta noogutas pikkamööda ja esimest korda nägi Hunter tema näol viha.

„Luba, et püüad selle raisa kinni.“

Enne koroneri majast lahkumist käisid Hunter ja Garcia läbi kriminalistide laborist ning võtsid kaasa seni saadud informatsiooni. Enamike vastustega läheb vähemalt paar päeva aega. Kuna Hunter polnud näinud surnukeha sündmuspaigas, olid tal hetkel ainult raportid, märkmed ja fotod, millest lähtuda.

Ta teadis, et surnukeha oli leitud kaheksa tundi tagasi mahajäetud lihapoe tagumisest ruumist LA idaosas. Anonüümne telefonikõne politseile. Hunter kavatses selle salvestuse koopiat hiljem kuulata.

Tagasiteel lappas Hunter aeglaselt kriminalistide kaustas olevat infot. Kuriteopaiga fotodel oli ohver alasti, selili räpasel metallist laual. Jalad olid koos ja sirged, aga mitte kinni seotud. Üks käsi rippus alla, teine oli rinnal. Silmad olid lahti ja Hunter oli neis olevat pilku korduvalt näinud – meeletu hirm.

Ühel fotol oli lähedalt pildistatud ohvri suud. Huuled olid kokku õmmeldud jämeda musta ja tugeva niidiga. Veri oli läbi torkeaukude immitsenud ning nirisenud lõuale ja kaelale, mis tähendas, et naine oli õmblemise ajal elus. Teine lähifoto näitas, et sama oli tehtud alakehaga. Kubemepiirkond ja reite siseküljed olid torkehaavadest voolanud verest määrdunud. Õmbluste koht oli veidi turses – veel üks viide, et ohver suri alles mitu tundi pärast kinniõmblemist. Surmahetkeks olid haavad juba põletikuliseks muutunud, aga see polnud surma põhjuseks.

Hunter kontrollis fotode asukohta. Lihapoes valitses räpane segadus. Põrandal vedeles *crack*'i piipe, vanu süstlaid, kasutatud kondome ja rotisitta. Seinad olid täis grafitit. Kriminalistid olid leidnud nii palju erinevaid sõrmejälgi, nagu oleks selles tagaruumis pidu toimunud. Tõde oli see, et hetkel võiks juhtumile valgust heita vaid lahkamine.